

Kun olette manneet sillä tavoin muutamia minuutteja ja hengittänyt tasaisesti ja levollisesti, valtaa teidät vähitellen väsymyksen ja levon tunne. On viisasta olla alussa keskittämättä huomiota mihinkään määrättyyn osaan ruumista, vaan yksinkertaisesti ruveta maata ja tekeytyä niin raskaaksi kuin suinkin. Ellette voi olla täysin rentona, niin olkaa nin rentona kuin voitte.

Harjoteltavaa sitten jokaista ruumiin osaa vuoron perään. Ensiksi silmiä. On suloista ummistaa silmänsä pimeässä ja antaa kaikkien niitä ympäröivien lihasten levätä. Niiden jälkeen on teidän harjotettava niskalihaksia. Antakaa tyynyn tukeaa päätä. Kenties olette tottunut tukemaan päätä kovasti tyynyvästän ja silloin on aika muuttaa menettelytapaa.

Luokaa sitten huomionne käsivarsiin ja käsiin ja koettakaa saada ne lepotaan päivän työn jälkeen. Jatkaakaa samoin vatsalihaksiin nähden j.n.e., kunnes kaikki ruumiinne lihakset ovat täydellisessä lepotalassa, kun nukahdatte.

Seuratkaa näitä neuvoja, ja pian olette oppiva täydellisen lepäämisen taidon ja olette tunteva, että olette avanneet kaikki ovet ajaaksenne väsymyksen kiusanhengen pakosalle.

Ihmisten täytyy siveellisen ja henkisen lujtuuden ohella olla ruumiillisestikin sopusuhtainen. Ilman tervettä ja täydellistä ruumiinrakennetta ei hän voi täyttää kaikkia tehtäviään. Ei mitään ole hauskeempia katsella kuin sellaista ihmistä, jonka piirteet osoittavat lujaa siveellisyttä ja henkisiä kykyjä.

Lawson.

Palkolliset ja palvelusväki

Karl Kautsky.

Omistamattomain kaikki kerrokset eivät ole yhtä suotuisia sosialismin väräysalueita.

Emme luonnollisesti voi tässä kirjoittaa köyhälistön luonnontarinaa. Tässä tahdomme vain esittää muutamia täydentäviä huomautuksia, jotka näyttävät välttämättömiltä, jos mieli selittää sitä tehtävää, minkä köyhälistön eri kerrokset suorittavat aikamme taloudellisissa ja valtiollisissa taisteluissa.

Tiedämme jo, että vaikka tuo poroporvareiden suosima lause: köyhiä on aina ollut, onkin väärä, niin täytyy kuitenkin myöntää, että köyhyys on yhtä vanha kuin tavarantuotanto. Se oli kyllä aikaisemmin tavallisesti vain harvinainen ilmiö. Keski-ajalla esim. oli vähän sellaisia, joilla ei ollut omassa taloudellisessa liikkeessä tarvittavia tuotannonvälineitä. Useimmat näistä harvalukuisista omistamattomista voivat helposti päästä omistaviin perheisiin apulaisiksi, rengeiksi, sälleiksi, palvelustyöiksi; he olivat suurimmaksi osaksi nuorta väkeä, jotka voivat vielä joskus perustaa oman liikkeen ja oman kodin. Kaikissa tapauksissa he työskentelivät yhdessä perheenisännän tai hänen puolisonsa kera ja nauttivat heidän kanssaan yhteisesti työn hedelmät. Omistavan perheen jäsenenä he eivät olleet köyhälistöä; he tunsivat itsensä solidarisiksi perheen omistuksen kanssa, jonka eduista he saivat osansa ja jonka vahingoista heillekin koitui vahinkoa. Näin on asian-

laita vieläkin niissä syrjäisissä seuduissa, missä tuollaiset patriarkaliset olot ovat säilyneet. Missä palkolliset vielä kuuluvat omistavain perheeseen, siellä he puolustavat perheen omaisuutta, vaikka he itse ovatkin omistamattomia, eikä sosialismilla ole siellä äsopivaa maaperää.

Samoin oli käsityöläisäillien laita.

Varsinaisten palkollisten ja sällien ohella syntyi vielä erityinen palvelijakunta. Osa omistamattomista kääntyi keskiajalla ja uuden ajan alussa suurempain riistäjäin perheisiin, varsinkin ruhtinasten, aatelin, korkeamman papiston ja kauppiasten. He rupeivät näiden palkkalaisiksi, ei auttaaksensa heitä työssä, vaan suojellakseen heitä ja tyydyttäkseen heidän ylellisyytensä sotamiehienä tai lakeijoina. Työ ja nautinnot eivät enää silloin olleet yhteiset. Ja kun tuo patriarkalinen suhde puuttui, puuttui myöskin siitä johtuva herran ja palvelijan välinen kaikkikiykydentunne. Mutta samalla kehittyi herran ja palvelijan välille toisenlainen yhteisyydentunne. Missä suurempia palvelijajoukkoja pidetään, siellä on näiden kesken vallalla arvonerö. Yksityinen voi toivoa ylenmistä, tulojen, vallan ja arvonn lisääntymistä. Mutta tämä lisääntymisen riippuu hänen herransa mielivallasta. Kuten taitavammin hän sovitautuu tämän mukaan ja alistuu sen alaiseksi, ja kuta enemmän hän parjaa kanssapalvelijaitansa, sitä paremmat ovat hänen toiveensa. Täten tuntee palvelija itsensä solidariseksi herransa kanssa, ja samalla kaikkien toveriensa viholliseksi. Ja vielä toisenlainenkin yhteisyydentunne syntyy herran ja palvelijan välille. Kuten suuremmat herran tulot, valta ja arvo ovat, sitä suuremman osan palvelijakin saavat kaikesta. Tämä koskee etenkin varsinaisia ylellisyyspalvelijoita, joilla ei ole mitään muuta tekemistä kuin olla herransa "edustajia", osottaa, kuinka paljon liikoja rahoja heidän herransa käytettävissä on, ja auttaa häntä kuluttamaan näitä mahdollisimman nopeasti sekä hupaisesti, palvellessaan rohkeasti ja "uskollisesti" herransa kaikessa tämän hullutuksissa ja paheissa. Ylellisyyspalvelija tunteekin sentähden olevansa solidarinen riistäjäin ja sortajain kanssa riistettyjä sekä sorrettuja vastaan; osottaapa hän usein heitä kohtaan paljoa suurempaa häikäilemättömyyttä, kuin hänen herransa. Sillä jos tämä on edes vähänkään järkevä, niin hän ei tapa kanaa, joka munii hänelle kultamunia; hän tahtoo säilyttää sen ei ainoastaan itselleen, vaan jälkeläisilleenkin. Mutta lakeija ei välitä tästä.

Eipä siis olekaan ihme, että kansa ei vihaa mitään niin syvästi, kuin tällaista palvelijakuntaa, jonka matelevaisuus ylempiänsä ja röyhkeys alempiänsä kohtaan on tullut sananparreksi. Lakeijasielulla käsitetään kaikkea halpamaisuutta yhteensä. Nämä vaikutukset ylellisyyspalvelijakunnan luonteeseen eivät ilmesty ainoastaan alempiin kansakerroksiin kuuluvissa omistamattomissa, vaan myöskin

ylempien kerrosten omistamattomissa tai vähäomistavissa, esim. köyhtyneessä aatelmiehessä, joka etsii onneansa korkeampana palvelijana, ruhtinaallisen hovin hovilaisena.*)

Tähän saakka olemme puhuneet ainoastaan alemmasta palvelijakunnasta ja meidän täytyy jättääkin vertailematta sitä aateliteen palvelijakuntaan, niin huvittavaa kuin se olisikin, ja niin helposti kuin sen voisi suorittaaakin. — Tässä olikin tarkoitus vain osottaa, minkätähden tällainen palvelijakunta, vaikka se kuuluukin omistamattomiin luokkiin, ei ole erittäin lupaava sosialismin väräysalue. Se on pikemmin eräs nykyisen yhteiskunnan etuvarustuksia.

Mutta varsinaisen palvelijakunnan ja yleensä palvelusväen kasvamisessakin on ylellisyyden alituisesta lisääntymisestä huolimatta huomattavissa vahva vastakkainenkin virtaus: vanhentuneen perhemuodon häviäminen ja työnjako, joka muuttaa yhä useampia taloudenpidon ja perheellisen palveluksen tehtäviä erityisiksi itsenäisiksi ammateiksi, kuten parturin, viinurin, ajurin, vahtimestarin j.n.e. Näissä palvelijakunnasta haarautuneissa ammateissa esiintyy kyllä vielä kauan sen jälkeen, kuin ne ovat tulleet itsenäisiksi, alkupeiränsä luonteentunnusmerkit, mutta kuitenkin ne alkavat jo yleisesti omaksua teollisuustyöväestön ominaisuuksia ja katsantotapoja.

*) Kuinka lähellä toisiansa palvelija ja hovilainen ovat, osottaa meille huvittavalla tavalla Le Sage'n romaani "Gil Blas", tuo palvelijajärjestelmän klassillinen luonnontarina. Palvelija on toiselta puolelta läheisessä yhteydessä ryysyköyhälistön kanssa. Gil Blas kohoaa, sisällisessä suhteessa muuttumatta, halvimmasta palvelijasta ja veijarista Espanjan hovin ensimmäisen ministerin sihteeriksi ja suosikiksi.

Toini Tuulensuu

(Jatkoo)

"Siinä tytössä on makua..."
"Tuntui niin virkistäväältä tavata tuollainen suora, luonnon helmassa kasvanut ihminen. Hänessä, tuossa tytössä näytti olevan jotakin erikoista... Miksi hän sanoikaan nimensä? — Niin, Toini Tuulensuu... Tuulensuu."
Ja Arvo Mannilla syksyisenä kuutamoyöllä kulki ajatuksissaan siellä metsikössä, jossa oli tavannut pienen suloisen maalaisneitosen.

"Virran vierre ja tuulensuu.— Tässäpä yhtyy vuolahat veet. Tässäpä aukee laajat laineet, Kuohuvat virrat ne haarautuu. Katselen tuota männikkömetsää, Kumpujen kukkaa, mansikka-maata, Keskellä kaiken rauhaista rantaa — Tuttua tarhuttua en unhottaa saata.

Siellä on koti, pieni ja puhdas, Kodissa armas kasvattikukka, Sorea, sievä kuin tuoksuva tuomi, Valkea kaula ja hulmuva tukka."
— "Jopa minä kdyn nyt tun-

Toveri Kymmen- vuotias

Juhlaulkaisu

VALMISTUMAISILLAAN!

Teos käsittää noin 128 suurta sivua painettuna hyvälle paperille, erikoisella, paperille sopivalla värillä.

SISÄLTÖ ON HYVÄ JA ARVOKAS!

Kaikki, jotka eivät ole tilaisuudessa tapaamaan asiamiehimme, jotka teosta kauppaavat, voivat laskata irti ja lähettää tilauksena allaolevalla tilauslipulla. Hinta 50c.

Lähetätkääkpl. TOVERIN 10-VUOTISJULKAISUA osotteella:

TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

Nimi

Osote

Rahaa seuraa mukana \$.....